

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֻד

פְּרֻשֵׁת אָמוֹר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מִחוּלַק ל- תתק"ס (960) קוֹנְטֵרִסִים
ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֶּרֶךְ י"ח - חֲלָק ו'

קוֹנְטֵרִס 516

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת
"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תוֹכֵב"א

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר
עת לעשות לה'

מעמד הר סיני

באדרא

בלמוד "הזהר הקדוש"

ננצח את הערב רב,

כלב, נחש, אדום וישמעאל

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"
בעידיה"ק בית שמש תובב"א
ל"ג בעומר שנת תש"ע לפ"ק

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

הקדמה

ישראל הסוחרים ואחינו הצבאים, ידעו ויתבוננו לעסק בלמוד הווה"ק שפסק דעת מטרה את הנשמה ומסגל לכל ברכה וטובה כמו שכתב החיד"א זלה"ה בספרו "מורה באמצע" (ב, מד) וזה לשונו: "לימוד ספר הזוהר מיומנו על כל לימוד, בשגם לא ידע מאי קאמר ואף שיטעה בקריאתו, והוא תיקון גדול לנשמה..." עב"ל זלה"ה – על פן התעוררו להתחזק בלמוד הווה"ק כמו שכתוב (תהלים קיט) עת לעשות לה' הפרו תורתך, ובאורו: בשהקרב רב מפירים את התורה מוטל עלינו להתחזק ולעשות עת וזמן לכבוד השכינה הקדושה, ולקרא קב"ה ושיכניתיה, משום שזהו זמן הגאולה, וכידוע כל הגאולה תלויה בלימוד הווה"ק, וכמו שאמרו בזה"ק (זוהר ח"ב מו) על דורו: "וכו דקרא דא יקמי עלמא עד דייתי מלכא משיחא" וכידוע שבכותב לימוד הווה"ק האדרתו פסקו מ' ולקרא בהרמיה ועוד לא יצטרכו לנסיין" כמ"ש בזה"ק ובתקונים. ובתקון ו' איתא: "וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חיבורא דילך פד יתגלי לתתא בדיא בתראה בסוף יומיא, ובגנייה יקראת דרור בארץ וגו'". ובפרשת נשא אמר רעיא מהימנא "בספרא דא יפקון מן גלותא בהרמיה".

וגם ידוע מה שכתב מהר"ח בשם האר"ז (עיין בשערי"ק יא) וז"ל: "גם אמר לי הרב אברהם הלוי יצ"ו, שאמר לו מורי ז"ל עצה לענין ההשגה והיא זו: שלא ישיח שיחה בטלה וישיקום בחצי הלילה ויבכה על חסרון הידיעה ושילמוד זוהר דרך קיאיות בלבד בלי שיצמיק בעיון, ארבעים או חמשים עלים בכל יום שיקרא בספר הזוהר פעמים רבים" עב"ל ז"ל. – וע"כ נהגו ישראל עם קדושים לקרא את האדרות הקדושות בימים הקדושים בימי שנה, הן בראש השנה, כפי שנהגו רבים ושלמים לקרא ספר התהלים והאדרות, וכתב הכפ החיים (תקפג, לח) שבימים א' דראש השנה קוראים אדרא רבא ובימים ב' אדרא וטא. והן בחג השבועות זמן מתן תורתנו, שקוראים אדרא רבא ובזכור מנהג זה בפע"ח לרבנו האר"ז שנהגו החכמים ללמוד אדרא רבא, ובהשבעת רבא נהגו לקרא אדרא וטא. ובפרי עץ חיים (בש"ח הג שבועות פ"א בהגהת מה"מ עומק בשם מהר"ח ז"ל): שאמר שבלילות שבעים של פסח וחס השבועות וילל וישועא רבה מצוה לפרש ולגלות עומק ההכמה לפי שבאלו הימים הזמן גרמא והוא זמן מוכן לסודות וראוי לפרשם אז". – ובפרט על קברו של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א, שידועה הסגולה הגדולה לקרא האדרות על קברו אשר בזה שפתותיו דובבות להמשיך עלינו השפע העליון, וכמאמר חז"ל (בבב"ב יז): "דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי כל תלמיד חכם שאמרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה שפתותיו דובבות בקבר". ולפי זה, הגורם שיהיה חכם חי אחריו אותו, גם הוא זוכה ויושב במחצתו, שהרי הוא גרם להחיותו, ואין ספק כשהוא בא לעולם הבא. החכם בעצמו גם סיעת מרחמיה יוצאין לקראתו לקבל פניו. (הג' מהר"ח איטרוולסה בספרו בן אברהם פ' וישלח כג). וכן האדמו"ר מסדיגורה זי"ע, מביא שהציון להצדיק הוא בשביל הגוף והנפש, ו"הספר של הצדיק הוא לנשמת הצדיק". (ס' תורה ודעים מ"ע, ס' אות רי"ז, לרבי חיים שלאי זי"ע).

העולה מהדברים דבכל מקום שלומד תורת הרשב"י הרי הוא כאילו נמצא אצל ציונו הקדוש, והעולים הזוכים להשתטח באתרא קדישא מירון, בודאי שחובה קדושה ללמוד את תורת הרשב"י אצל ציונו יתרו מכל לימוד אחר, ובהו מתקשר לנשמת הרשב"י, ועל ידי כך תפלתו עושה רושם, וכמו שאמר דור' המע"ה אגורה באהלה עולמים... ובודאי יביר לו הרשב"י טובה על כך. (ועין מאורות הזוהר פ"ו). – ובפרט ביום ל"ג בעומר שהוא יום הולולא דיליה, וכידוע שבימים פטירתו גילה האדרא וטא ודבר בעתו מה טוב. – וספר הרב הצדיק המקובל הר"ר בנימו שמואל שליט"א (ר"י נהר שלום) מפי מ"ר ועט"ר ז"ל וכן המקובלים המקובל האלקי במהר"ר יצחק פדורי זלה"ה ששמעו מפי המקובל האלקי ח"ר סלמאן אליהו זצ"ל שהיה קורא כל האדרא וכל בבל שב"ק, וישאל אותו מפני מה עושה בן והשיב לו שכל "עץ חיים" לרבנו האר"ז"ל מקורו באדרא רבא וברגע שאני קורא האדרא רבא הוא כמו שאני חוזר על כל הספר הנורא "עץ חיים" לרבנו האר"ז"ל, זיע"א. – וכן ידוע מה שתקן הר"ח הטוב זיע"א לאיצרצייט או לתקוני הנפש והגוף, אשר בהרבה מקומות תקן לאמר או אדרא רבא או אדרא וטא להמם כל פשע, ולהמשיך השפע העליון. – ובפרט לזכות לקבלת התורה בחג השבועות שאז מתנוצץ הארת "האור כי טוב" הגנוז בתורה, על ידי הרשב"י הקדוש שנקרא "בוצינא קדישא", ובלמוד "האדרא רבא" שחיפץ על הלומדים אור עליון מזהירא עלאה בנ"י מ' ל"ג בעומר אות ב'. ונכות הלומדים והמתעסקים בזהר הקדוש נמצל "מאל נבר" ונזהר לגאולה השלימה בחן בחדס וברחמים, "ביום" והוא יתיה ה' אהר ושמו אהר"ב ב"א.

א. והרמ"ק כתב כמו כן, כל אחר חצות לילה וביים השבת וימים טובים מסגלים להשכיל בחכמת הקבלה. ובספר אור צדיקים (כ"ב, כח-ל) כתב שעסק חכמת הקבלה הצלחתה ערבי שבתות אחר חצות ונחג הסכות בתוך הסכה, ונחג השבועות.
ב. פוח ז"י מי הוא בעל המימרא הרשב"י זי"ע – והיאך הבאים ליצינו הקדוש לא מקמים את דבריו הקדושים ללמוד את תורת ה"הוהר הקדוש", והרי זה מופסין אגרי.

ג. וכתוב בזה"ק: תלת דרגין אינון מתקשרן דא בדיא, קודשא בריך הוא אורייתא וישראל, וכו' (ח"ג עג). והלומד תורת הרשב"י מעורר התדבקות בשמת התנא האלקי, ובאשר מוציא האדם מפיו דברים, אהר הבל פיו עולה למעלה ועושה רושם, ובודאי כשלומד תורת הרשב"י ע"ה, פועל למעלה התעוררות ושמחה לנשמת רשב"י וחכריו, והרי הוא כאילו משמש משתתף עמום והרי הוא מבני היכלא דמהימנותא ויזהר גם לעתיד לבוא להשתתף ולקראות בשמחה על הרשב"י, שהוא שרש נשמתם של ישראל בענין משה רבינו ע"ה, והרי שמחתו של רשב"י היא שמחת כלל ישראל. (ועין מאורות הזוהר דף ק-קא).

כְּתוּב (שמות כ) זָכֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת
 לְקַדְּשׁוֹ, וְשָׁנִינוּ, וְזָכְרָהוּ עַל הַיּוֹם.
 לְמָה עַל הַיּוֹם? אָמַר לוֹ, מִשּׁוֹם
 שְׂפִיץ הוּא שְׁמַחַת הַתּוֹרָה, וַיִּינָה
 שֶׁל תּוֹרָה הוּא שְׁמַחַת הַכֹּל. וְהַיּוֹם
 הַזֶּה מַעֲטָר אֶת הַמֶּלֶךְ בְּעֶטְרוֹתָיו.
 זֶהוּ שְׁכָתוּב (שיר א) צִאֲיָנָה וּרְאִינָה
 בְּנוֹת צִיּוֹן בְּמֶלֶךְ שְׁלָמָה בְּעֶטְרָה
 שְׁעֶטְרָה לוֹ אָמוֹ. וְשָׁנִינוּ, בְּכָל
 צְרִיף לְהִרְאוֹת אָדָם מַעֲשֵׂה. שְׁלֹא
 נִמְצְאָת קִדְשָׁה אֶלָּא בַּיּוֹם, כְּמוֹ
 שְׁנַאֲמַר (שיר א) כִּי טוֹבִים דְּדִידֶךָ
 מִיּוֹם, מִיּוֹם הֵם טוֹבִים, נִזְכְּרָה
 דְּדִידֶךָ מִיּוֹם. וְעַל כֵּן קִדְשָׁה שֶׁל
 שַׁבָּת בַּיּוֹם, וְהִרִי פְּרוּשָׁה, וְהִרִי
 נִתְבָּאֵר.

וּבַחֲדָשׁ הִרְאִישׁוֹן בְּאַרְבַּעָה עֶשֶׂר
 יוֹם לְחֹדֶשׁ וָגו'. רַבִּי חֵיִיא פְּתַח,
 (שם ה) אֲנִי יִשְׁנָה וְלִבִּי עַר קוֹל דְּדִידֶךָ
 דּוֹפֵק וָגו'. אָמְרָה כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל,
 אֲנִי יִשְׁנָה - בְּגִלּוֹת מְצָרִים, שְׁהִיֵּו
 בְּנִי בְּשַׁעֲבּוּד שֶׁל קִשְׁי וְלִבִּי עַר
 - לְשֹׁמֵר אוֹתָם שְׁלֹא יִכְלוּ בְּגִלּוֹת.
 קוֹל דְּדִידֶךָ דּוֹפֵק - זֶה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
 הוּא, שְׁאָמַר (שמות א) וְאָזְכֹר אֶת
 בְּרִיתִי.

פְּתַחֵי לִי פְּתַח כְּפִתְחוֹ שֶׁל מַחֲטָה,
 וְאֲנִי אֶפְתַּח לְכֶם שְׁעָרִים עַל־יוֹנִים.
 פְּתַחֵי לִי אַחֲתִי, שְׁהִרִי הַפְּתַח
 לְהַכְנִיס אוֹתִי הוּא בְּךָ, שְׁלֹא יִכְנָסוּ
 אֶצְלִי בְּנֵי אֶלָּא בְּךָ, אֵת הוּא הַפְּתַח
 לְהַכְנִיס אוֹתִי (בְּךָ). אִם אֵת לֹא
 תִּפְתַּחֵי פְּתַחֶךָ, הִרִי אֲנִי סְגוּר,
 שְׁלֹא יִמְצְאוּ אוֹתִי. מִשּׁוֹם כֶּךָ
 פְּתַחֵי לִי. פְּתַחֵי לִי וְדַאי וְעַל כֵּן
 אָמַר דָּוִד, כְּשֶׁרָצָה לְהַכְנִס לְמֶלֶךְ,
 אָמַר (תהלים קיח) פְּתַחֵי לִי שְׁעָרֵי
 צְדָק אָבֹא בָם אוֹדָה יְהוָה. זֶה הַשְּׁעָר
 לְה', זֶהוּ וְדַאי הַפְּתַח לְהַכְנִס
 לְמֶלֶךְ. זֶה הַשְּׁעָר לְה', לְמַצֵּא
 אוֹתוֹ וּלְהַדְּבִק בּוֹ, וְעַל כֵּן פְּתַחֵי
 לִי אַחֲתִי רַעֲיָתִי שְׂרָאשִׁי וָגו'. כְּדִי
 לְהַזְדַּג עִמָּךְ, וְלִהְיוֹת עִמָּךְ
 בְּשָׁלוֹם לְעוֹלָמִים.

אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ, וְתַנְיִנָן זָכְרָהוּ עַל הַיּוֹם,
 אָמַאי עַל הַיּוֹם. אָמַר לִיה, בְּגִין דִּינָן הַדְּוֹתָא
 דְּאוּרִייתָא, וַיִּינָא דְּאוּרִייתָא, הַדְּוֹתָא הוּא
 דְּכֻלָּא. וְהִיא יִין חֲדִי לְמִלְכָּא, וְהִיא יִין מַעֲטָרָא
 לְמִלְכָּא בְּעֶטְרוֹי, הִדָּא הוּא דְּכְתִיב, (שיר השירים ג)
 צִאֲיָנָה וּרְאִינָה בְּנוֹת צִיּוֹן בְּמֶלֶךְ שְׁלָמָה בְּעֶטְרָה
 שְׁעֶטְרָה לוֹ אָמוֹ. וְתַנְיִנָן בְּכֻלָּא בְּעִיָּא לְאַחֲזָאָה
 בְּרַנְשׁ עוֹבְדָא. דְּלֹא אִשְׁתַּכַּח קִדְשָׁה אֶלָּא בַּיּוֹם,
 כְּמָה דְּאַתָּ אָמַר (שיר השירים א) כִּי טוֹבִים דְּדִידֶךָ
 מִיּוֹם, מִיּוֹם אֵינּוֹן טְבָאָן, נִזְכְּרָה דְּדִידֶךָ מִיּוֹם.
 וְעַל דָּא קְדוּשָׁה דְּשַׁבָּת בַּיּוֹם, וְהִיא אוּקְמוּיָה,
 וְהִיא אֲתַמַּר.

וּבַחֲדָשׁ הִרְאִישׁוֹן בְּאַרְבַּעָה עֶשֶׂר יוֹם לְחֹדֶשׁ
 וָגו'. (ויקרא כג) רַבִּי חֵיִיא פְּתַח, (שיר השירים
 ה) אֲנִי יִשְׁנָה וְלִבִּי עַר קוֹל דְּדִידֶךָ דּוֹפֵק וָגו'.
 אָמְרָה כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, אֲנִי יִשְׁנָה בְּגִלּוֹתָא
 דְּמְצָרִים, דְּהוּוּ בְּנִי בְּשַׁעֲבּוּדָא דְּקִשְׁיֵו. וְלִבִּי
 עַר, לְנִטְרָא לְהוּ דְּלֹא יִשְׁתַּיְצוֹן בְּגִלּוֹתָא. קוֹל
 דְּדִידֶךָ דּוֹפֵק, דָּא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּאָמַר (שמות
 ו) וְאָזְכֹר אֶת בְּרִיתִי.

פְּתַחֵי לִי פְּתַחָא כְּחֵדוּדָא דְּמַחֲטָא, וְאֲנָא אֶפְתַּח
 לְךָ תְּרַעִין עֶלְאִין. פְּתַחֵי לִי אַחֲתִי, דְּהִיא
 פְּתַחָא לְאַעֲלָא לִי, בְּךָ הוּא, דְּלֹא יִיעֲלוֹן לְגַבְּאֵי
 בְּנֵי אֶלָּא בְּךָ, אֲנִי הוּא פְּתַחָא לְאַעֲלָא לִי (בְּךָ),
 אִי אֲנִי לֹא תִּפְתַּח פְּתַחֶךָ, הָא אֲנָא סְגִיר. דְּלֹא
 יִשְׁכַּחוֹן לִי. בְּגִין כֶּךָ, פְּתַחֵי לִי. פְּתַחֵי לִי וְדַאי.
 וְעַל דָּא אָמַר דָּוִד, כְּדִי בָּעָא לְאַעֲלָא לְמִלְכָּא,
 אָמַר (תהלים קיח) פְּתַחֵי לִי שְׁעָרֵי צְדָק, אָבֹא בָם
 אוֹדָה יְהוָה. זֶה הַשְּׁעָר לִי, דָּא הוּא פְּתַחָא וְדַאי
 לְאַעֲלָא לְמִלְכָּא. זֶה הַשְּׁעָר לִי, לְאַשְׁפַּחָא
 לִיה, וּלְאַתְדַבְּקָא בֵּיה, וְעַל דָּא פְּתַחֵי לִי אַחֲתִי
 רַעֲיָתִי שְׂרָאשִׁי וָגו'. בְּגִין לְאַזְדַּוְגָא עִמָּךְ,
 וּלְמַהְוֵי עִמָּךְ בְּשָׁלוֹם דְּעִלְמִין.

הא חזי, בשעתא דקודשא בריה הוא הנה קטיל לכווכרי דמצראי, פל אינון דקטל בפלגות ליליא, ואחית דרגין מעילא לתתא. ביה שעתא עאלו ישראל בקיומא דאת קדישא, אתגזרו ואשתתפו בכנסת ישראל, ואתאחדו בה. פדין ההוא דמא אחזיאוי ליה על פתחא. ותרין דמי הוו, חד דפסחא, וחד דמא דאתגזרו. והיה רשים על פתחא, רשימא דמהימנותא, חד הכא וחד הכא וחד ביניהו, והא אתמר, (שמות יב) ונתנו על שתי המזוזות ועל המשקוף, בגין לאחזאה מהימנותא.

ובארבעה (ג"א ובחמשה) עשר, הא אתמר, דהא כדין מבטלין חמיץ ושאור, ואסתלקו ישראל מרשותא אחרא, ואתעקרו מניה, ואתאחדו במצה, (דף צ"ה ע"ב) קשורא קדישא. פתר דאתגזרו, עאלו בה, עד דאתפרעו, ואתגלייא רשימא דלהון, וכדין ירב להון קשורא, באתר עלאה, בקשורא דמהימנותא, באתר דכתיב, (שמות טז) הנני ממטיר לכם לחם מן השמים, מן השמים דייקא, והא אוקמוה.

הא חזי, בארביסר (ג"א בחמיסר) בשעתא דזווגא דסיהרא אשתכח בשלימו עם שמשא, וכתרין תתאין לא משתכחין פל פך בעלמא, דהא בחדתותי דסיהרא, זינין בישין משתכחין, ומתערי לאתפשטא בעלמא. ובשעתא דזווגא דסיהרא אשתכח בנהירו דשמשא בשלימו, מתכנשי כלהו לאתר חד, וקדושי מלכא אתערו. פדין פתיב (שמות יב) ליל שמורים הוא ליי, דהא זווגא קדישא אשתכח, והוא שמורים בכלא.

רבי אחא אמר, בגין פך תקונא דכלא (ג"א דכלא) בההוא יומא, ובליילא אשתכח ישובא

בא ראה, בשעה שהקדוש ברוך הוא היה הורג את בכורי מצרים, פל אותם שהרג בחצות הלילה והוריד דרגות ממעלה למטה, באותה שעה נכנסו ישראל בקיום של האות הקדוש, נמולו והשתתפו עם כנסת ישראל, ונאחדו בה. אז אותו היום הראו אותו על הפתח. ושני דמים היו - אחד של הפסח, ואחד הדם שנמולו. והיה רשום על הפתח רשם האמונה, אחד כאן ואחד כאן ואחד (שמות יב) ונתנו על שתי המזוזות ועל המשקוף, פדי להראות אמונה.

ובארבעה (ובחמשה) עשר, הרי נאמר, שהרי אז מבטלים חמיץ ושאור, והתעלו ישראל מרשות האחרת, ונעקרו מניה ונאחדו במצה, הקשר הקדוש. אחר שנמולו נכנסו בה, עד שנפרעו והתגלה הרשם שלהם, ואז נתן להם קשר במקום עליון, בקשר של האמונה, במקום שכתוב (שמות טז) הנני ממטיר לכם לחם מן השמים, מן השמים דוקא, והרי פרשוה.

בא ראה, בארבעה (בחמשה) עשר, בשעה שזווג הלבנה נמצא בשלמות עם השמש, והפכרים התחזקו לא נמצאים פל פך בעולם, שהרי בחדוש הלבנה נמצאים מינים רעים, ומתעוררים להתפשט בעולם. ובשעה שהזווג של הלבנה נמצא באור השמש בשלמות, פלם מתכנסים למקום אחד, והקדשות של המלך מתעוררות. אז כתוב, (שם יב) ליל שמורים הוא לה, שהרי הזווג הקדוש נמצא, והוא שמורים בכל.

רבי אחא אמר, משום פך תקון של הכל (של הכלה) הוא באותו יום,

ובלילה נמצא הישוב של הבית. אוי לאותם שאינם מבני הבית, כשכאם להודיג התורה (האריזות) יחד. אוי לאותם שלא נודעים אצלם. משום כך ישראל הקדושים מתקנים להם הבית כל אותו היום, ועל ידם נכנסים מי שנכנסים, והם שמחים ומזמרים שניהם. אשריהם ישראל בעולם הזה ובעולם הבא.

אמר רבי יוסי, למה לנו להטריח כל זה, מקרא שלם הוא, שהרי בלילה הזה הויג העליון הקדוש מתעורר ונמצא. זהו שכתוב הוא הלילה הזה לה שמרים. מה זה שמרים? שנים, הויג של הלבנה עם השמש. לכל בני ישראל לדרתם, שהרי מכאן והלאה נתאחדו ונקשרו בקשר של השם הקדוש ויצאו מרשות אחרת. משום כך בארבעה עשר מתקנים את עצמם, ומבערי חמץ מביניהם ונכנסים לרשות הקדושה, ואז מתעטרים חתן וכלה בעטרות האם העליונה, וצריך אדם להראות את עצמו בן חורין.

אמר רבי יוסי, ארבע הכוסות הללו של אותו הלילה למה? אמר רבי אבא, הרי פרושה החברים, כנגד ארבע גאלות. אבל יפה הוא בספרו של רבי ייסא סבא, שאמר, הואיל והויג הקדוש נמצא בלילה הזה בכל הצדדים, והויג הוא בארבעה קשרים, שהם ארבע דרגות, ולא נפרדים זה מזה, כשהויג הזה נמצא, ואנו בשמחתם מתעוררים, משום שהרי זכינו בהם, שמי שאוחז בזה - זוכה בכל. ועל פן השתנה הלילה הזה מפל שאר הלילות, וצריכים לעשות שם בכל ולשמח בלילה הזה, משום ששמחה היא למעלה ולמטה.

דביתא, ווי לאינון דלאו מפני ביתא נינהו, פד אתאן לאזדווגא אורייתא (ס"א ארוותא) פתרא, ווי לאינון דלא אשתמודען גבייהו. בגין פד ישראל קדישין מתקנין לון ביתא, פל ההוא יומא, ועל ידיהו, עיילי מאן דעיילי, ואינון חדאן וזמרן תרווייהו זכאין אינון ישראל בעלמא דין ובעלמא דאתי.

אמר רבי יוסי למה לן לאטרקא כולי האי, קרא שלים הוא, דהא בהאי ליליא, וזוגא עלאה קדישא אתער ואשתכח, הדא הוא דכתוב, (שמות יב) הוא הלילה הזה ליי שמורים, מאי שמורים. תרי, וזוגא דסיהרא בשמשא. לכל בני ישראל לדורתם, דהא מכאן ולהלאה, אתאחדו ואתקשרו בקשורא דשמא קדישא, ונפקו מרשותא אחרא. בגיני כך בארבעה עשר, מתקני גרמייהו, ומבערי חמץ מביניהו, ועיילי ברשותא קדישא, וכדין מתעטרי חתן וכלה, בעטרוי דאימא עלאה, ובעי בר נש לאחזאה גרמיה דאיהו בר חורין. אמר רבי יוסי, הני ארבע פסי דההוא ליליא אמאי. אמר רבי אבא, הא אוקמוה חברייא, לקביל ד' גאלות. אבל שפיר הוא בספרא דרב ייסא סבא, דקאמר הואיל וזוגא קדישא אשתכח בהאי ליליא בכל סטרין, וזוגא הוא בארבע קשרין, דאינון ד' דרגין, ולא מתפרשי דא מן דא, פד וזוגא דא אשתכח, ואנן פחדוותא דלהון אתערנא, בגין דהא זכינא בהו, דמאן דאחיד בדא, זכי בכלא. ועל דא אשתני ליליא דא מפל שאר ליליון, ובעינן למעבד שמא בכלא, ולמחדי בהאי ליליא, בגין דחדוותא הוא לעילא ותתא.

לעשות שם בכל ולשמח בלילה הזה, משום ששמחה היא למעלה ולמטה.

וְעוֹד אָמַר, דְּאַרְבַּע אֲלִין אַרְבַּע גְּאוּלוֹת קָרִינָן לְהוּ. מָאי טַעמָא. בְּגִין דְּהָאֵי דְרָגָא בְּתַרְאָה, גּוּאֵל אֲתַקְרִי, (בראשית מח) הַמְלֵאךְ הַגּוּאֵל. וְלֹא אֲקָרִי גּוּאֵל, אֲלֵא עַל יְדֵא דְדִרְגָא אֲחֵרָא עַלְאָה, דְקַיִימָא עָלֶה וְנִהִיר לָהּ. וְדָא לֹא אֲפִיק לָהּ נְהוּרָא, אֲלֵא בְּאֲלִין תְּרִין (ס"א באינין דְרִינִין) דְרִגִין דְעָלִיָה. אֲשַׁתְּכַח, דְד' אֲלִין אַרְבַּע גְּאוּלוֹת נִינְהוּ.

רבי יהודה שאל לרבי אבא, הא כתיב (ס"א האי דכתיב) שבעת ימים שאור לא ימצא בכתיכם, וחדוותא הוא כל שבועה, אמאי לא אשתלים הלל כל ז' יומין, כמו בספות, דאשתכח ח' יומין הלילא, בשלימו דחדוותא כל יומא ויומא.

אמר ליה שפיר קאמרת, אבל ידיעא הוא, דהא הכא לא אתקשרו ישראל כל כף בכלא, כמה דאתקשרו לבתר. בגין כף בהאי ליליא, דזווגא אשתכח (ככל אינון דרינן עלאין) וחדוותא דכלא אשתכח, וישראל אתקשרו בהוא חדוותא, עבידנא שלימו, והלילא אשתלים. (אבל באינין דרינן עלאין) לבתר אף על גב דכלהו משתכחי, עד פֿען ישראל לא אתקשרו בהו, ולא אתפרעו לאתגלייא רשימא קדישא, ולא קבילו אורייתא, ולא עאלו במה דעאלו לבתר.

בגין כף בספות שלימו דכלא אשתכח ביה, וחדוותא דכלא יתיר, אבל הכא עד פֿען לא זכו, ולא אשתכח שלימו ביה כל כף, אף על גב דאשתכחו כל ז', לאו הוא באתגלייא וישראל עד לא אתקשרו בהו פדקא חזי.

ועל דא חדוותא דכלא ושלימו דהלילא בהאי ליליא, בגין ההוא חולקא דאתקשרו ביה. מאי טעמא. דכיון דבההוא ליליא זווגא

וְעוֹד אָמַר, שְׂאֲרַבַּע אֲלוֹ אַרְבַּע גְּאוּלוֹת קוֹרְאִים לְהֵם. מַה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שֶׁהַדְרָגָה הַאֲחֵרוֹנָה הִזוּ נִקְרָאת גּוּאֵל, הַמְלֵאךְ הַגּוּאֵל. וְלֹא נִקְרָאת גּוּאֵל אֲלֵא עַל יְדֵי דְרָגָה אֲחֵרָת עֲלִיוֹנָה שְׁעוּמְדָת עֲלֶיהָ וּמְאִירָה לָהּ, וְזוֹ לֹא מוֹצִיאָה לָהּ אוֹר, אֲלֵא בִשְׁתֵּי (בְּאוֹתוֹן דְרִגּוֹת) הַדְרָגוֹת הַלְלוּ שְׁעֵלֵיו. נִמְצָא שְׂאֲרַבַּע אֲלוֹ הֵן אַרְבַּע גְּאוּלוֹת.

רבי יהודה שאל את רבי אבא, הרי כתיב (והו שכתוב) שבעת ימים שאור לא ימצא בכתיכם, ושמחה היא כל שבועה, למה לא נשלם הלל כל שבעת הימים כמו בספות, שנמצא שמונה ימים הלל, בשלמות של שמחה כל יום ויום?

אמר לו, יפה אמרת, אבל ידוע הוא, שהרי פאן לא נקשרו ישראל כל כף בכל כמו שנקשרו אחר כף. משום כף בלילה הזה, שזווג נמצא (ככל אוֹתוֹן דְרִגּוֹת עֲלִיוֹנוֹת) ושמחת הכל נמצאת, וישראל נקשרו באותה שמחה, עושים שלמות, ובהלל נשלם. (אבל באוֹתוֹן דְרִגּוֹת עֲלִיוֹנוֹת) אחר כף, אף על גב שכלם נמצאים, עד פֿעת ישראל לא נקשרו בהם, ולא נפרעו לגלות את הרשם הקדוש, ולא קבלו תורה, ולא נכנסו במה שנכנסו אחר כף.

משום כף בספות שלמות הכל נמצאת בו ושמחה של הכל יותר, אבל פאן עד עכשו לא זכו, ולא נמצאת בו שלמות כל כף, אף על גב שנמצאים כל השבועה אינו בהתגלות, וישראל טרם נקשרו בהם פראוי.

ועל כן שמחת הכל ושלמות ההלל בלילה הזה, משום אותו החלק שנקשרו בו. מה הטעם? שפיון שנמצא באותו הלילה זויג, כל הקשר של הכל נמצא

אֲשַׁתְּכָח, כֹּל קְשׁוּרָא דְכֹלְא אֲשַׁתְּכָח בְּסִטְרָא דְזוּוּגָא, וְלֹא בְּסִטְרָא דִישְׂרָאֵל, דְּכַד זְוּוּגָא אֲשַׁתְּכָח בָּהּ מִשְׁתַּכְּחֵי אֵלִין תְּרִין (ד' ט"ז ו' א) (כ"א הל'ה) דְרַגִּין דְקִימִין עָלֶהּ. וְכַד אֵלִין מִשְׁתַּכְּחֵי, הָא כָּל גּוּפָא אֲשַׁתְּכָח בָּהּ, וְכַדִּין שְׁלִימוּ דְכֹלְא, וְחֻדְוּתָא מְכֹלְא, וְהִלִּילָא אֲשַׁתְּלִים, דְּהָא כַּדִּין אֲתַעְטָרֵת סִיְהָרָא בְּכֹלְא. אֲבָל לֹא לְבַתֵּר, דְּכָל יוּמָא וְיוּמָא אֲשַׁתְּכָחֵי, וְיִשְׂרָאֵל עַד לֹא זָכוּ בְּהוּ, הָא לֹא הִלִּילָא שְׁלִימָא, כְּמוּ בְזַמְנִין אַחֲרֵינִין.

אָמַר לִיה רַבִּי יְהוּדָה, שְׁפִיר הוּא, וְהָכִי הוּא וְדָאֵי. וְהָאֵי זְמַנָּא אַחְרָא שְׁמַעְנָא לִיה בְּהָאֵי גְוּוּנָא, וְאֲנַשְׁינָא מְלִי. הִשְׁתָּא מְלֵה אַחְרָא בְּעִינָא לְמַגְדַּע, הָא חֲזִינָא בְּפִסְחָא ז', וּבְסִפּוֹת ז', וּשְׁלִימוּ דְחֻדְוּתָא בְיוּמָא אַחְרָא. בְּשַׁבּוּעוֹת, אֲמַאי לֹא אֲשַׁתְּכָחוּ בֵּיה ז' יָמִים, וְהָא הָכָא אֲתַחֲזוֹן יַתִּיר מִכֹּלְא.

פְּתַח וְאָמַר, (שְׁמוּאֵל ב' ז) וּמִי כְעַמְדָּא פִישְׂרָאֵל גּוֹי אַחַד בְּאַרְצָן. וְכִי מְאִי שְׁנָא הָכָא דְאַקְרוּן יִשְׂרָאֵל אַחַד, יַתִּיר מֵאַתֵּר אַחְרָא. אֲלֵא, בִּינִין דְשִׁבְחָא דִישְׂרָאֵל, אֲתֵינָא לְפָרְשָׁא, קָרָא לֹון אַחַד, דְּהָא בְּכָל אֲתֵר שִׁבְחָא דִישְׂרָאֵל אַחַד הוּא. מְאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּכָל קְשִׁירוּ דְעֵלְאֵי וְתַתְּאֵי, בְּהָאֵי אֲתֵר דְאַקְרִי יִשְׂרָאֵל אֲשַׁתְּכָח. (ועוד) דְאַתְקִשֵׁר בְּמָה דְלַעִילָא, וְאַתְקִשֵׁר בְּמָה דְלַתְתָּא, וְאַתְקִשֵׁר בְּפִנְסַת יִשְׂרָאֵל. וְעַל דָּא אַקְרִי כֹלְא אַחַד. וּבְאַתֵּר דָּא אֲשַׁתְּמוּדְעָא מְהִימְנוּתָא, וְקְשׁוּרָא שְׁלִימָא, וְיַחְוּדָא עֲלֵאָה קְדִישָׁא.

וְעַל דָּא, יוּמָא דָּא, קְשׁוּרָא דְמְהִימְנוּתָא הוּא, קְשׁוּרָא דְכֹלְא. וּכְתִיב (משלי ג) עֵץ חַיִּים הוּא לְמַחְזִיקִים בָּהּ אֵילָנָא הוּא דְאַקְרִי אַחַד. וְעַל דָּא בְּגִין דְאֵינֹון מִתְקַשְׁרִי בְאַתֵּר דָּא, אַקְרִי הָכִי. וְעֵץ חַיִּים אַחַד הוּא וְדָאֵי

בְּצַד שֶׁל הַזְּוּג, וְלֹא בְּצַד שֶׁל יִשְׂרָאֵל. שְׂכָאֲשֵׁר זְוּוּג נִמְצָא בָּהּ, נִמְצָאוֹת שְׁתֵּי (שֵׁלשׁ) הַדְּרָגוֹת הַלְלוּ נִשְׁמָדוֹת עָלֶיהָ. וְכִשְׂאֵלָה נִמְצָאוֹת, הָרִי כָּל הַגּוּף נִמְצָא בָּהֶם, וְאֵז שְׁלֵמוֹת הַכֹּל, וְשִׁמְחָה מִן הַכֹּל, וְהַלֵּל גְּשִׁלְמָס, שְׁהָרִי אֵז מִתְעַטֶּרֶת הַלְבָנָה בְּכָל, אֲבָל לֹא אַחַר כֶּף, שְׂכָל יוֹם יוֹם נִמְצָאִים, וְיִשְׂרָאֵל טָרַם זָכוּ בָּהֶם, הָרִי אֵין הַלֵּל שֵׁלֶם כְּמוּ בְזַמְנִים אַחֲרִים. אָמַר לוֹ רַבִּי יְהוּדָה, זָפָה הוּא, וְכֶף הוּא וְדָאֵי, וְהָרִי פַעַם אַחֲרַת שְׁמַעְתִּי אוֹתוֹ בְּגִין הִזְהָ, וְשִׁכְחִיתִי אֵת הַדְּבָרִים. עֲכָשׁוּ דְבַר אַחַר אֲנִי רוֹצֵה לְדַעַת, הָרִי רָאִינוּ בְּפִסְחָא ז' וּבְסִפּוֹת ז', וְשִׁלְמוֹת הַשְּׁמִחָה בְיוֹם אַחַר. בְּשַׁבּוּעוֹת לְמָה נִמְצָאוּ בּוֹ ז' יָמִים, וְהָרִי כָּאֵן רָאוּיִים יוֹתֵר מִהַכֹּל?

פְּתַח וְאָמַר, (שְׁמוּאֵל-ב' ז) וּמִי כְעַמְדָּא פִישְׂרָאֵל גּוֹי אַחַד בְּאַרְצָן. וְכִי מְה שׁוּנָה כָּאֵן שִׁישְׂרָאֵל נִקְרָאוּ אַחַד יוֹתֵר מִמְקוֹם אַחַר? אֲלֵא בִּינִין שְׁהִשְׁבַּח שֶׁל יִשְׂרָאֵל פֵּא לְפָרֵשׁ, קָרָא לְהֶם אַחַד, שְׁהָרִי בְּכָל מְקוֹם הַשְּׁבַח שֶׁל יִשְׂרָאֵל הוּא אַחַד. מַה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שְׂכָל הַקְּשֵׁר שֶׁל עֲלִיּוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים נִמְצָא בְּמְקוֹם הִזְה שְׁנִקְרָא יִשְׂרָאֵל. שְׁנִקְשֵׁר בְּמָה שְׁלִמְעֵלָה, וְנִקְשֵׁר בְּמָה שְׁלִמְטָה, וְנִקְשֵׁר בְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל. וְעַל כֵּן הַכֹּל נִקְרָא אַחַד. וּבְמְקוֹם הִזְה נִדְעַת הָאֲמוּנָה, וְהַקְּשֵׁר הַשֵּׁלֶם, וְהַיַּחֲוֵד הַעֲלִיּוֹן הַקְּדוּשׁ. וְעַל כֵּן הַיּוֹם הִזְה הוּא קְשֵׁר הָאֲמוּנָה, הַקְּשֵׁר שֶׁל הַכֹּל. וְכַתּוּב (משלי ג) עֵץ חַיִּים הוּא לְמַחְזִיקִים בָּהּ, עֵץ הוּא שְׁנִקְרָא אַחַד. וְעַל כֵּן, מִשּׁוּם שֶׁהֶם נִקְשְׁרִים בְּמְקוֹם הִזְה, נִקְרָא כֶּף. וְעֵץ חַיִּים הוּא וְדָאֵי אַחַד נִקְרָא, מִשּׁוּם שֶׁהַכֹּל

וְעֵץ חַיִּים אַחַד הוּא וְדָאֵי

אָקְרִי, בְּגִין דְּכֻלָּא בֵּיה אַתְקַשֵּׁר, וְיִמָּא (ס"א וְשָׂמָא) דִּילֵיה, אַחַד וְדָאי, קַשְׁוּרָא דְכֻלָּא, וְאַמְצַעִיתָא דְכֻלָּא.

נְקַשֵּׁר בּוּ, וְהַיּוֹם (וְהַשָּׁם) שְׁלוֹ וְדָאי אַחַד, קַשְׁרָא שֶׁל הַכֹּל וְאַמְצַע שֶׁל הַכֹּל.

זֶהוּ שְׁפִתּוּב (בְּרַאשִׁית ב) וְעֵץ הַחַיִּים בְּתוֹף הֶגֶן, בְּתוֹף מִמֶּשׁ, בְּאַמְצַע, וְאַחֲזוּ בְּכָל הַצְּדִידִים וְנִקְשֵׁר בּוּ. וְעַל כֵּן פֶּסַח וְסִכּוֹת, וְהוּא בְּאַמְצַע. מִשּׁוּם שֶׁהוּא הָאֲמַצַע שֶׁל הַכֹּל, וְזֶהוּ הַשְּׂבַח שֶׁל הַתּוֹרָה בַּיּוֹם הַזֶּה, וְלֹא יוֹתֵר. שְׂבַח הָאֲמוּנָה וְקַשְׁרָא שֶׁל הַכֹּל. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּרוּךְ הַרְחֵמֵן שֶׁשְּׂאֵלְתִי וְנִכְתִּי לְדַבְרִים הַלְלוּ.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, שְׂמַחָה וְשִׂירָה עֲתִידִים יִשְׂרָאֵל לְשַׁבַּח אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּמוֹ הַשְּׂבַח שֶׁמְשַׁבְּחִים יִשְׂרָאֵל בְּלֵיל הַפֶּסַח, שְׂמִינְתָּא יִשְׂרָאֵל מִתְקַדְּשֶׁת בְּקִדְּשַׁת הַמִּלֵּךְ. זֶהוּ שְׂפִתּוּב (יִשְׂעִיָּה ל) הַשִּׁיר יִהְיֶה לָכֶם כְּלֵיל הַתְּקַדֵּשׁ חֵג. כְּלֵיל הַתְּקַדֵּשׁ חֵג דְּיוֹקָא. בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאַמֵּן.

וּבַיּוֹם הַבְּפוּרִים בְּהַקְרִיבְכֶם מִנְחָה חֲדָשָׁה לַה' בְּשִׁבְעַתֵּיכֶם מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם וְגו' (בַּמְדַּבְּרֵי כח). רַבִּי שְׂמַעוֹן פְּתַח, (דְּבַרֵי הַיָּמִים א טו) אֲזִ יִרְנְנוּ עֲצֵי הַיַּעַר מִלִּפְנֵי ה' כִּי בָא לְשִׁפּוֹט אֶת הָאָרֶץ. אֲשֶׁרִי חֲלַקְסָא שֶׁל אוֹתָם הַמְשַׁתְּדָלִים בְּתוֹרָה יוֹמֵם וְלַיְלָה, שְׂיִוְדְּעִים אֶת דְּרָכֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְנֶאֱחָזִים בְּשִׁמּוֹ (כָּל יוֹם). אוּי לְאוֹתָם שְׁלֵא מְשַׁתְּדָלִים בְּתוֹרָה, שְׁהָרִי אֵין לָהֶם חֲלַק בְּשֵׁם הַקְּדוֹשׁ, וְלֹא נֶאֱחָזִים בּוּ, לֹא בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא בְּעוֹלָם הַבָּא. מִי שְׂזוֹכָה בְּעוֹלָם הַזֶּה, זוֹכָה בְּעוֹלָם הַבָּא. שְׂפָךְ שְׁנִינּוּ, (שִׁיר ד) דּוֹבֵב שְׂפִתֵי יְשׁוּעִים, אֶף עַל גֵּב שְׁהֵם בְּאוֹתוֹ עוֹלָם, שְׂפִתוֹתֵיהֶם מְרַחֲשׁוֹת שֵׁם תּוֹרָה. בָּא רָאָה, עַד עֲכָשׁוּ הַקְּרִיבּוּ יִשְׂרָאֵל תְּבוּאֹת הָאָרֶץ, תְּבוּאֹת

הַקָּדָא הוּא דְכֻתִּיב, (בְּרַאשִׁית ב) וְעֵץ הַחַיִּים בְּתוֹף הֶגֶן, בְּתוֹף מִמֶּשׁ, בְּמַצִּיעוֹת, וְאַחֲרֵיהּ בְּכָל סְטָרִין, וְאַתְקַשֵּׁר בֵּיה. וְעַל דָּא פֶּסַח וְסִכּוֹת, וְהוּא בְּאַמְצַעִיתָא. בְּגִין דְּאִיהוּ אֲמַצְעִיתָא דְכֻלָּא, וְדָא הוּא שְׂבַחָא דְאוּרִייתָא בְּהַאי יוֹמָא, וְלֹא יִתִּיר, שְׂבַחָא דְמַהִימְנוּתָא, וְקַשְׁוּרָא דְכֻלָּא. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּרוּךְ רַחֲמֵנָא דְשְׂאִילָנָא, וְזִכְיָנָא לְהַגִּי מִלִּי.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, חֲדוּתָא וְשִׁירָתָא, זְמִינִין יִשְׂרָאֵל לְשַׁבְּחָא לְקוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא, כְּהַאי שְׂבַחָא דְמְשַׁבְּחֵי יִשְׂרָאֵל בְּלֵילָא דְפֶסַחָא, דְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל אַתְקַדְּשֶׁת בְּקִדְוֶשָׁה דְּמִלְפָּא. הַקָּדָא הוּא דְכֻתִּיב, (יִשְׂעִיָּה ל) הַשִּׁיר יִהְיֶה לָכֶם כְּלֵיל הַתְּקַדֵּשׁ חֵג. בְּרוּךְ יְי' לְעוֹלָם אָמֵן וְאַמֵּן.

וּבַיּוֹם (בַּמְדַּבְּרֵי כח) הַבְּפוּרִים בְּהַקְרִיבְכֶם מִנְחָה חֲדָשָׁה לַיְי' בְּשִׁבְעַתֵּיכֶם מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם וְגו'. רַבִּי שְׂמַעוֹן פְּתַח, (דְּבַרֵי הַיָּמִים א טו) אֲזִ יִרְנְנוּ עֲצֵי הַיַּעַר מִלִּפְנֵי יְי' כִּי בָא לְשִׁפּוֹט אֶת הָאָרֶץ. זְכָאָה חוּלְקִיהוּן דְּאֵינוּן דְּמִשְׁתְּדָלִי בְּאוּרִייתָא יִמָּא וְלֵילִי, דִּידְעִין אֶרְחוּי דְּקוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא, וְאַתְאַחְדֵן בְּשִׁמְיָה (כָּל יוֹמָא). וְוִי לְאֵינוּן דְּלֹא מְשַׁתְּדָלִי בְּאוּרִייתָא, דְּהָא לִית לּוֹן חוּלְקָא בְּשִׂמְא קְדִישָׁא, וְלֹא אַתְאַחְדֵן בֵּיה, לֹא בְּהַאי עֲלָמָא, וְלֹא בְּעֲלָמָא דְאַתִּי. מָאן דְּזָכִי בְּהַאי עֲלָמָא, זָכִי בְּעֲלָמָא דְאַתִּי. דְּהָכִי תַגִּינֵן, (שִׁיר הַשִּׁירִים ז) דּוֹבֵב שְׂפִתֵי יְשׁוּעִים, אֶף עַל גֵּב דְּאֵינוּן בְּהַהוּא עֲלָמָא, שְׂפּוֹתֵיהוּ מְרַחֲשֵׁן תַמָּן אוּרִייתָא.

הָא חֲזִי, עַד הַשְּׂתָא אֲקָרִיבּוּ יִשְׂרָאֵל תְּבוּאֹת הָאָרֶץ, תְּבוּאֹת הָאָרֶץ וְדָאי.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבותי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלא אלוקה, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלא רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵהוּן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוּן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הֲדִין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוּן וּלְכוּן הֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וַיְרַחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הֲדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יְרַחֵם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיַּחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהוּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יֵרָאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וַיְרַחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הֲדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּהָ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתביב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתביב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתביב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתביב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתביב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתביב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

והמשפילים וזחירו פזהר הרקיע : כך אומר משה רבנו עליו השלום לרבי שמעון בר יוחאי ז"ע א': "בהאי חבורא הילך האייהו ספר הזהר... ובגין דעתידין ישראל למטעם" מאילנא דחיי, האייהו ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי". פרוש: מטעם שעתידיים ישראל למטעם מאילן החיים שהוא ספר הזהר, על ידו יצאו מן הגלות ברחמים, (רעיא מהימנא פ) זשא דף קכד: (רמ"ק)).

ובפרוש אמר אליהו זכורנו לברכה לרבי שמעון בר יוחאי ע"ה הבהאי ספר הזהר יתקרון מן גלותא פד אתגליא בדרא בתראה בסוף יומיא וביה יפקון מן גלותא, ומגדל העגש שכתב רחמנא ליצלן "וי ליה טב ליה הלא יתברי ולא יליף", ממנו יודע גדל החיוב וזך השכר למי שלומד קבלה, כי למוד הזהר בגי'סא בעלמא בונה עולמות וכל שכן אם יזכה ללמוד ולהבין פרוש מאמר אחד יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה. - זה המאמר הביאו מורנו הרב חיים ויטאל ז"ל בהקדמתו לספר עץ חיים, להודיע כמה גדול החיוב המטל על הלומדים החרידים לדבר השם ללמוד קבלה, וענשם כמה גדול אם אינם לומדים, כי יעשה בשעה אחת בלמוד הקבלה מה שלא יעשה בלמוד הדש' ימים בפשטי התורה. (פסא מלך לתקוני זהר)

ואמר אליהו הגביא לרבי שמעון בר יוחאי: וכמה בגי' זשא לתתא יתפרנסון מהאי חבורא דילך, פד יתגלי לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא... פרוש: כמה בגי' אדם למטה יתפרנסון מזה החבור שלך (שנתיה להם מיון ותקון הנפש ע"י למוד הזהר) פאשר יתגלה למטה בדור האחרון בסוף הימים, (קרוב לביאת משיח) ובשביל למוד הזהר"ק יתקים מה שכתוב "וקראתם דור בארץ לכל יושביה" - פרושו שיבוא משיח צדקנו ויתקע בשופר גדול לחירותנו בב"א. (תיק"ז ת"ו - הגר"א ובל"ר). - לשון הכסא מלך: ועל זה הלמוד אמר הקב"ה (ברכות ח ע"א), שזושבב קאלו פדאני לי ולבני מהגלות. - ובמקדש מלך אמר: כי כמה מעלות טובות יש למשתתף בלמוד פרוש מאמרי רבי שמעון בן יוחאי, ואין קץ לגדל שכרו, ואשרינו ומה טוב חלקנו אם נזכה לעזר ולקרב ביאת משיחנו, כי כך גזר הבורא יתברך שלא יתגלה ויהיה לנו ספר הזהר הקדוש עד סוף הימים שבזכותו יבוא הגואל, כי סגלה זו בו תוקא ולא בזולתו, עכ"ל.